

Kto los swój złożył w ręce Boga

t.: (Sk.M); m.: Ch.Śl.

1. Kto los swój zło - żył w rę - ce Bo - ga* i w Nim na - dzie - ję
2. Na pró - żno gdy się ze snu bu - dzisz* i wzdy - chasz nad nie -
3. Niech wo - li Bo - żej u - fnie słu - cha* i bez sze - mra - nia
4. On wie, co ra - dość two - ją wzmo - że* i twe pot - rze - by

swo - ją ma,* nie dot - knie te - go żad - na trwo - ga,*
do - lą swą,* na pró - żno, gdy się cięż - ko tru - dzisz,*
ser - ce twe,* niech przyj - mie to w po - ko - rze du - cha,*
do - brze zna.* Więc wyt - rwaj w wie - rze i po - ko - rze,*

choć - by nań spad - ła do - la zła.* Kto z ta - ką się u -
bo - leś - nie ję - ki two - je brzmia.* Im wię - cej bie - dzisz
co mąd - rość Naj - wyż - sze - go śle.* On, co w Chrys - tu - sie
niech fał - szem wzgar - dzi du - sza twa.* A Bóg ci ze - śle

fno - ścią zróśł,* ten nie na pia - sku dom swój wzniośł.
się i łkasz,* tym więk - szy w ser - cu cię - żar masz.
wy - brał nas,* wie, cze - go brak nam każ - dy raz.
skar - by łask* i w praw - dy cię po - wie - dzie blask.